

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7274/2022
19.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Синиша Цветковић, адвокат из ... против туженог ЈП „Водовод“ из Враћа, чији је пуномоћник Александра Стошић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Враћу Гж 1146/21 од 22.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Враћу Гж 1146/21 од 22.02.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Враћу Гж 1146/21 од 22.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Враћу П 1026/19 од 24.03.2021. године, првим ставом изреке, одржано је на снази решење о издавању платног налога Основног суда у Враћу Пл 351/19 од 03.06.2019. године за износ главног дуга на име накнаде за пружене адвокатске услуге по рачуну број 29/2019 од 13.05.2019. године у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.05.2019. године до исплате, као и за трошкове издавања платног налога у износу од 7.900,00 динара, те је обавезан тужени да тужиоцу наведене износе исплати. Другим ставом изреке обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка тужиоцу исплати износ од 43.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Враћу Гж 1146/21 од 22.02.2022. године, првим ставом изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Враћу П 1026/19 од 24.03.2021. године у првом ставу изреке тако што је у целости укинут платни налог Основног суда у Враћу Пл 351/19 од 03.06.2019. године за износ главног дуга на име накнаде за пружене адвокатске услуге по рачуну број 29/2019 од 13.05.2019. године у висини од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.05.2019. године до исплате и за трошкове издавања платног налога од 7.900,00 динара, па је тужбени захтев одбијен

као неоснован. Другим ставом изреке преиначена је пресуда Основног суда у Брању П 1026/19 од 24.03.2021. године у другом ставу изреке тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 42.950,00 динара са законском затезном каматом од извршности решења о трошковима до исплате. Трећим ставом изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 15.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је због погрешне примене материјалног права сходно члану 404. ЗПП изјавио ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Према образложењу побијане пресуде, применом члана 17. став 1. Закона о облигационим односима који регулише обавезу странака да своје обавезе изврше и да су одговорне за испуњење истих и члана 23. Закона о адвокатури који предвиђа право адвоката на награду и накнаду за свој рад у складу са Тарифом донетом од стране надлежне Адвокатске коморе, у конкретном случају није било основа за усвајање истакнутог тужбеног захтева одржавањем на снази издатог платног налога имајући у виду да сходно члану 6. уговора о пружању правних услуга од стране адвоката закљученог између тужиоца и туженог као корисника адвокатских услуга исплата уговорене накнаде није предвиђена у случају када тужени не успе у спору. Како је приговор ради убрзања поступак поднет у име туженог од стране тужиоца као његовог пуномоћника одбачена, то није било основа за признање тражене накнаде за сачињавање приговора, што је у складу са праксом судова, па не постоји потреба уједначавања исте, јер правилна примена материјалног права са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нема места одлучивању о изјављеној ревизији из других разлога предвиђених чланом 404. став 1. ЗПП, односно нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни да се да ново тумачење права.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. ст. 1. и 4. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност износа 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац у тужби навео не прелази износ из првог става овог члана (члан 33. став 2. ЗПП). Одредбом члана 479. став 6.

ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлогом за издавање платног налога поднетом дана 31.05.2019. године тражено је обавезивање туженог на исплату износа од 6.000,00 динара, сагласно чему је поступак вођен према правилима за спор мале вредности.

Како у истом ревизија није дозвољена, то је применом члана 413. ЗПП, иста одбачена као недозвољена другим ставом изреке овог решења.

Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић